

පලමු කොටස

"ඉක්මනට වරෙන් බං. අන්න බස් එක එනව ඇහෙනව. ඒක මග ඇරුණොත් පයින් කොටන්න තමා වෙන්නෙ."

"හා මේ එනෝ. මං එනකන් ඉදපත් පොඩ්ඩක්."

දැන් කියන්න යන්නෙ මං ගැන. මං පාරමි නිමාගා. මේ අවුරුද්දේ සාමාන්‍ය පෙල විභාගය ලියන්න ඉන්නෙ. මුලින් කෑ ගැහුව මගේ හොඳම යාලුවා තුශ්මි උමායා. අද අපේ ගණිතය පත්ති නියත දවස. ඉස්කෝලෙ ඉවර වෙලා ගෙදර ගිහින් කෑම කාල එන්න වෙලාවක් තැනි නිසා තුශ්මිලයි ගෙදර ඉදන් සුදු ඇදුමෙන්ම පත්ති යන එක දැන් අපිට පුරුද්දක් වෙලා. පත්තිය නිවුනෙ ටවින් එකේ නිසාත් ගෙදර ඉදන් ටවින් එකට ටිකක් දුර නිසාත් අපි ගොඩක් වෙලාවට පත්ති ගියේ බස් එකේ. සමහර දවසට පයින් යන්න වෙන දවසක් නියතවා. එදාට ඉතින් පත්තියට පරක්කු වෙලා වගේම, මුලු ඇගේම දඩය ගා ගෙන තමයි යන්නෙ. සමහර ලමයි අපිට හොරෙන් අනම් මනම් කියනවත් ඇහෙනවා. මොනා කරන්නද ඉතින් ඉගෙන ගන්නනේ මේ ඔක්කොම.

එදා කෝමහරි බස් එකට තැග ගනිපු අපි දෙන්නා පත්තියට ගියා. තුශ්මින් ඉතින් පත්තියට ආසාවෙන් ගියා. මොකද ඉතින් එයාට බැල්ම දුන එයාගෙ ක්‍රශ් එක බලන්න ඕන නිසා. මට ඉතින් බලන්න කියල කෙනෙක් ඒ වෙද්දි හිටියෙ නෑ.

හැබැයි තුශ්මි දැනත් හිටියේ නෑ මං ඒකිගෙ හිත ගැන දන්නවා කියල. මං ඉතින් සද්ද තැතුව හිටියා. මං කෝමත් පාඩුවේ ඉන්න කැමති කෙනෙක්. ඒක නිසාම යාලුවෝ කොට්ටර හිටියත් ඒ හැමෝම මහ ලොකුවට ආශ්‍රය කරන්න ගියේ නැහැ.

හවස පත්ති ඉවර වෙලා තුශ්මි එක්ක පත්තියෙන් එලියට බැස්සෙ ගෙදර යන්න බස් එකක් එනකන් පාරට වෙලා ඉන්න කියල හිතාගෙන.

ඒත් ගොඩක් වෙලා යනකන් බස් එකක් ආවෙ නැති නිසා අපි දෙන්නම පයින් ගෙර ආවා. එතකොට ටිකක් විතර කළුවර වැටෙන්න පටන් ගෙන. ඕන දෙයක් වෙච්ච දෙත් කියල අපි දෙන්නා කතා කර කර ගෙර ආවා.

අපේ ගෙර හරියට ටිකක් කිට්ටු වෙනකොට තුශ්මිගෙ තාත්තා මගදි හම්බ උතා. එයා තුශ්මින් එක්කත් ගෙර ගියාම මං හෙමින් හෙමින් මගේ ගෙරට ගියා.

" ඒයි,තෝ මොකද අද මෙච්චර පරක්කු"

ගෙට ගොඩ වෙන්නවත් නොදීම අම්මා කඩත් පැත්තෙ ගොදුරක් අල්ලගන්න බලන් හිටපු කොටියෙක් වගේ.

"නෑ.. අම්මා අද බස් එක තිබ්බෙ නෑ ඒකයි පයින් ආවෙ"

"ආ ඇත්තද කුමාරිහාමි, උබ තනියම පයින් ආවෙ බස් එක නැති නිසා ද, තැනුව මොකෙක්වත් එක්ක රෝන්දෙ ගිහින් තෙවෙයි ද?"

"මොනවද අම්මා මේ කියන්නෙ. යකෝ මෙච්චර පයින් ඇවිත් මහත්සි වෙලා ඉද්දින් තැනි මිනිස්සු අල්ලලා බසිනවතෙ. මොන කරුමයක්ද මේක. මට එපා වෙලා තියෙන්නෙ දැන් මේක."

"ආ ඒමද උබට දැන් එපා වෙලාද තියෙන්නෙ. පලයන් ඒනම් ඕන බ#ලෙක් එක්ක මෙහෙත් මක බැව්ලා"

වැරැද්දක් නොකර තිකරුනේ චෝදනා ලබන්න මං කැමති නෑ. ඒ නිසා ඇති වෙච්ච කේන්තියත් එක්ක මං ගෙට ඇතුළු උනේ අම්මටත් ගස්ස ගෙන. කේන්තියටත් වඩා හිතේ දුක වැඩියි. වැඩිහිටියන්ට ඒම කරන එක හරි නෑ තමයි. ඒත් පොඩ්ඩක් හිතන්න ඔයාලත් මං වෙනුවට ඒ තැන ඔයා ඉන්නවනම් මොකද්ද කරන්නෙ කියල.

"උබ මට ගස්සන්නේ.ඉදපත් බැ#ලි තෝව හම ගහනවා අද"

යන්නම් ගෙට ගොඩ උනා විතරයි.අම්මා ඇවිත් කෝටුවක්
කැඩෙනකන් මට ගැහුවේ. අමුතු විදියේ කුණුහරුප වැලකුත් කියන
ගමන්.

අඩන්නවත් පතක් නැහැ. ඇගේ නැඳුම් පාරවල්. අඩන්න දේකුත්
නැහැ බැලුවාම දැන් මේක මට පුරුද්දකට ගිහිත්. අවසානෙදි
අම්ම එහෙට මෙහෙට වෙනකන් ඉදලා ඇග සෝදන්න පටන්
ගන්නෙ නැඳුම් පාරවල් තව තවත් වේදනා දෙද්දී.

හනික ඇගත් සෝදන් කාමරේට ඊංග ගන්නෙ මාව දැක්කොත්
අම්මට තවත් තරහා යන නිසා. ඒ එක්කම මිදුලේ බයිසිකලයක්
තතර කරන සද්දයක් ඇහුන නිසා මං බලන් හිටියේ ඒ තාත්තා
වෙන්නැති කියල.

ඔව් ඒ තාත්තා තමයි. තාත්තා ගෙට ඇවිත් කුස්සිය පැත්තට
යනවා ඇහුනා. ඊට පස්සෙ සාලෙන් ඇහුනෙ තංගිලා දෙන්න අම්මා
එක්ක හුරතල් වෙන විදිහ.

ඒත් එක්කම මගේ ඇස් ආයෙන් කදුලු වලින් තෙමෙන්න වැඩි
වෙලා ගියේ නැ.

දෙවන කොටස

"ඇයි අම්මා මට විතරක් මේම සලකන්නෙ. මං පිට කෙනෙක් ද. හැමෝටම මාව වදයක් වෙලා. ඇයි මට විතරක් මේම කරන්නෙ. මං මොනා කලත් මට බැනුම් විතරයි. දැන්නම් ප්‍රේමයේ එපා වෙලා. මැරීලා යනවනම් හොඳයි."

ඔව්, ඒ මට හැමදුම හිතෙන දේ. හැමදුම මගේ හිතට වද දෙන දේ ඒක තමයි.

සමහරවිට තංගිලා දෙන්නගෙ වැඩ වැඩි එකත් එක්ක අම්මට මාත් එක්ක ගත කරන්න කාලයක් තැනුවැනි. ඒ වැඩ වැඩිකම නිසාම අම්මට තරහා යතෝත් ඇති. අනත්තවතාවක් මගේ හිත මටම කියද්දී අවසානෙදි හැමදුම මං මගේ හිත හදගන්නෙ. කදුළු කැට ඇස් වලින් කඩාගෙන වැටෙද්දී.

ආයෙත් අම්මට මුතදෙන්න බැරි බයටම මං රැට කන්නෙන් තැනුව නිදියගන්නෙ එදා පාඩම් වැඩවත් කරන්නෙ තැනුව. ඒ ඉද්දින් අම්මා මට බයින්ම හිතෙන් වගේ මං අහන් හිටියත් මටත් නොදැනීම මට තින්ද ගිහින් තිබුනා.

උදේ තැගිටිට ගමන්ම මුතත් සෝදන් ඉස්කෝලෙ යන්න ලැහැස්ති උනේ අම්මගෙන් උදේ පාන්දරම බැනුම් අහන්න ඕනෙ තැනි නිසා.

උදෙන් අම්මා මාත් එක්ක වැඩිය හොදින් කතා කලේ තැනි නිසා බත් පෙට්ටියට බෙදල තිබ්බ කෑම එකත් අරන් මං ඉක්මනට ස්කෝලෙට ගියා.

මං ඉස්කෝලෙට යද්දි එවෙලෙ තිබ්බ මගේ මුඩි එක වෙනස් කරගන්නෙ අනිත් අයට සැක නොහිතෙන විදියට ඉන්න ඕන නිසා. මොනා උනත් මං කැමති උනේ තැහැ අනිත් අය මගේ අම්මා ගැන වැරදි දේවල් කියනවට.

ඒත් කිසිදෙයක් මට තුශ්මිගෙන්නම් හංගන්න බැරි උනා. එයා දැනත් හිටියා අනිවාරෙන්ම මට පරක්කු උන එකට ගෙදරින් ගුටි කරන්න වෙනවා කියල. ඉතින් මං ඊයෙ හවස වෙව්ව දේවල් තුශ්මි එක්ක බෙදා ගන්නෙ මගේ හැමදේටම එයා මාත් එක්ක හිටිය නිසා. ඕනම දෙයක් කියන්න පුළුවන් විශ්වාසයක් මගේ හිතේ තුශ්මි ගැන ඇති වෙලා තිබුනා.

එදා දවසෙන් ඉස්කෝලෙ ඉවර වෙන්න තව පුංචි වෙලාවක් තියනවා. ඒත් මං හිතුවෙ ඉස්කෝලෙ දවසම තියනවනම් හොඳයි කියල. මොකද මං සතුටින් ඉන්නෙ ඉස්කෝලෙ වෙලාවෙ විතරයි. ගෙදර ඉද්දි මට දැනෙන්නෙ මං අපායක හිර වෙලා ඉන්නවා වගේ.

ඉස්කෝලෙ ඉවර වෙව්ව ගමන්ම හනිකට ගෙදර දිව්වෙ අදත් අම්මගෙ කට අවුස්ස ගන්න ඕනෙ නෑ කියල හිතූන නිසා.

තුන්වන කොටස

ගෙදර ගිහින් නාල, ඇදුම් සෝදලා, ගෙවල් මිදුල් පිරිසිදු කලේ අදවත් අම්මා ආදරෙන් මට කතා කරයි කියල හිතාගෙන. ටික වෙලාවකින් අම්මා තංගි එක්ක කොහෙද ගිහින් ගෙදර ආවා. මං ඒ වෙනකොටත් ගෙදර වැඩ ටික ඔක්කොම ඉවර කරල තිබ්බ නිසා වැඩේ ටිකක් ශේප් උනා. හිතේ ඇති උන සතුටක් එක්ක මං පොතකුත් අරන් අඹ ගහ යටට ගියේ හෙට ඉස්කෝලෙ පේපර් එකක් දෙනව කීව නිසා ඒකට පාඩම් කරන්න කියලා හිතාගෙන.

මාව එකපාරටම ගැස්සිලා ගියේ අම්මා ආයෙත් බැනගෙන මං දිහාවට එන සද්දෙ ඇහිලා.

"ඇ බොල පාරමී, උබ කාට හෝදන්නද මේ වලං ගෙඩිය නිව්වෙ. නොගෙ අන පය බිදිලද මේක හෝදන්න බැරි උනේ. වැඩකාරයෝ එනකන් හිටියද මේවා කරන්න. හෝදපිය ගිහින් ඔය පොත පැත්තකට දමල."

ගෙදර ඔක්කොම වැඩ ඉවර කලා. මගේ ඉස්කෝලෙ වැඩත් අනපසු කරත් ඒ වැඩ කලේ. ඒම කරලත් කිසි හොදක් කියත් නෑ. කොහෙද නියත සෝදන්න අමතක වෙව්ව වළඳක් අල්ල ගෙන බසිනවා. මොනා කරන්නද පවක් ගෙවනවා කියල හිතනවා.

අම්මට මොකුත් නොකියා ඉක්මනටම ගියේ වලඳ සෝදලා දුන්න. අනික මේ වෙලාවෙ මං මොනා කියන්න ගියත් අවසානෙදි චෙත්තෙ ගුටි කන්න වෙන එක විතරයි.

කෝම හරි ඊලග සතියත් ආවා. අදත් තුශ්මයි ,මායි ලැස්ති උනේ ගතත් පත්ති යන්න කියල. අදත් බස් එක වැඩ කර්ත් තෑ කියල කලින්ම දැන ගන්න නිසා අපි දෙන්නා ගිහි අව්වෙම පයින් යන්න පටන් ගන්නා.

"මේ තංගි, කටුගස්නොටට යන්නෙ මේ පාරෙන්ද?"

හදිසියේම එනනින් ගියපු බසික් එකක් අපි දෙන්න ලග තතර කලේ ඒම අහන ගමන්. ඒත් පිරිමි ලමයි එක්ක එව්වර ගනුදෙනුවක් තැනි අපි දෙන්නා සද්ද තැනුව හිටියේ ඒ වෙලාවේ මොකවත් හිතාගන්න බැරි උන නිසා.

"ඒ තංගි, කත් ඇහෙත් තැද්ද ඔයාගෙන් තමයි ඇහුවෙ"

කියල මං දිහා බලද්දි, මං ගොලු වෙලා තුශ්මි දිහා බැලුවා.

ඒ වෙලාවේ මාව තේරුම් ගන්න තුරුම,

"ඔව්"

කියල කෙටි උත්තරයක් දීලා මගේ අතින් අල්ලන් ඉක්මනට එතනින් ආවා.

ඉතින් සතියෙන් සතිය දන්නෙම නැතුව ගෙවිලා යනවා. ඒ අතරේ අම්මගෙ බැනුම් වගේම ගුටි පාරවලින් අඩුවක් නැතුව තිබුණා. ඒත් මං පුළුවන් විදියට හැම වෙලාවෙම සතුවත් ඉන්න උත්සාහ කලා.

ආයෙන් දවසක් අපි දෙන්න පයින් පන්නි ගියා. එදත් පිරිමි ලමයෙක් බයින් එකකින් ඇවිත් අපි ගාවිත්ම තතර කලා.

"අම්මෝ. අද තමි ඉන්නෙ මේ. මං ගිය සතියෙන් ආවා. මං හිතුවේ ඔයාල ඉදිසි කියල. ඒත් ඔයාල ආවේ නැති නිසා මං බලන් ඉදලා ගියා."

එයා ඇස් කර කව කව කියනවා. කවදුවත් පිරිමි ලමයෙක් දිහා ඕනකමින් බලල නැති මම එයා දිහා බලන් හිටියෙ හරිම ආසාවෙන්.

තලෙලු පාට හම, කිරි කොන්ඩයක් වගේම, යන්නම් වැවුන දැලි රැවුල එයාට අමුතු ලස්සනක් එකතු කරල තිබ්බා. ඊටත් වඩා එයාගෙ කතා කරන හිනි දිගැටි ඇස් මාව ඒ ඇස් වල ඒ වෙත කොටත් අතරමං කරනවා වගේ මට දැනුණා.

"තංගි, දැන් ඔය බලන් හිටිය මද. දැන්වත් හරි ලෝකෙට එන්න"

එයා හිතාවෙව් කියද්දි. මට දැනුනෙ පොලොව පලාගෙන යන්න තරම් ලැජ්ජාවක්. අතින් එක තුරුමටත් වැඩේ තෝටි වෙලා වගේ මගේ දිහා කන්න වගේ බලන් ඉන්නවා.

"ආ තංගි,මේක ඔයාට"

කියපු එයා මගේ අතේ ගුලි කලේ පොඩි කොල කැල්ලක්. වෙවිලන අතින් ඒක ගත්ත මං කල්පනා කලේ මං දැන් මොකද්ද කරන්න ඕනෙ කියල.

"මං යනවා නංගී. ලබන සතියෙ එන්නම් ආයෙත්"

කීව එයා බසික් එකත් අරන් ගියේ මං පිටිපස්ස හැරිල ඒ දිහා බලන් ඉද්දිමයි.

හතර වන කොටස

"ඒ මොකද්ද බත් ඒ උනේ"

තුශ්මි මගේ දිහා බැලුවෙ අමුතු හිතාවකුත් මුනෙ නියාගෙන.

"අනේ මන්ද බත්. පිස්සු වෙන්නැති"

"ආ...ආ...උට ද පිස්සු නැත්නම් උබට ද..? මං දැක්කනේ එක්කෙනෙක් කන්න වගේ බලන් හිටපු හැටි"

"අනේ මේ තුශ්, යමුකො දැන්වත්. පරක්කු වෙලානෙ දැනටමත්."

"හරි හරි යමු ඉතින්. බලපත් ඕකෙ මොනාද නියෙන්නෙ කියල."

තුශ්මි කියන්නෙ ආයෙත් හිතා වෙවි.

මං හරි පරිස්සමට එයා දුන්න කොල කැල්ල දිගැරියේ තුශ්මත් ඒ දිහා බලන් ඉද්දිමයි. පොඩි කොල කැල්ලෙ තමිබර් එකක් එක්ක යටින් සහස් කියල ලියල තිබ්බා.

"ආ...සහස් නේ..."

තුශ්මි ඉදන් කියන්නෙ මගේ අතන් හයිසෙන් මිරිකන ගමන්.

"අනේ තුශ් විහිලු කරන්නෙපා. මං එයාට කැමති නෑ"

මං බොරු තරහකින් තුශ්මිට කීවේ එයා ඕනවට වැඩිය කටකාර නිසා.

"හා...ඒමද පාරමි...උබ මට ද බොරු කියන්නෙ. මට උබ හැරෙනකොට කියන්න පුළුවන්. උබ මොකාටද එන්නෙ කියල..."

"කොකාට තමයි එන්නෙ.. හුමිමි...අනම් මනම් කියනො ඉදන්"

"හරි හරි, උබ දැන් උාට කැමතිද කියපන්කො ඉතින්. උබ කැමතියිනේ මට බොරුවනෙ කරන්නෙ."

"පොඩ්ඩක් හිතන්න ඕනෙ ඉතින්. ඒම එකපාරටම කියන්න බැනෙ.අනික අම්මට අහු උනොත් මාව හම ගහයි."

"මේ අහපන්කො පාරමි, උබ උබට හොඳ දෙයක් කරපන් හැබැයි පරිස්සමෙන්. මිනිස්සු විශ්වාස කරන්න ඉක්මන් වෙන්න එපා පාරමි තේරුනා තේද උබට..?"

"තේරුනා උන්නමාවියනි"

අපි දෙන්නා හිනාවෙවීම පත්තියට ගියා. මං නම් වෙනදට වඩා හොඳින් පාඩම අහන් හිටියා. මගදි හම්බ උන ඒ ඇස් ගෙදර එද්දින් මට මැව් මැව් පෙනුනා.

"පාරමි,කොහෙද ඉන්නෙ"

අම්මා මට අඩගහන සද්දයට මං පාඩම් කර කර ඉදපු පොතත් පැත්තකින් නියලා කාමරයෙන් එළියට බැස්සා.

"ඇයි අම්මේ මං මෙහේ"

"පාරමි, ආවිච් ලෙඩ වෙලා ඉස්පිරිතාලෙදු. මායි තාත්තයි ගිහින් ආවිච් බලලා එන්නම්. එද්දි ටිකක් රු වෙයි. තංගිලා දෙන්නත් බලාගෙන, දොරවලුත් වහන් ඉන්න අපි ගිහින් එනකන්"

"හරි අම්මේ"

අම්මලා ගෙදරින් ගියාට පස්සෙ මටත් හරි කම්මැලියි.තංගිලා දෙන්නත් ටී.වී. බලන්න පටන් ගත්ත නිසා මං කාමරේට රිංග ගත්තෙ දවල් අර පිරිමි ලමයා දීපු විටි එක ආයෙ බලන්න කියලා හිතාගෙන.

ආයෙන් මං ඒක එහෙමම පොතක් අස්සට දලා සාලෙ පැත්තට ගියේ තාත්තගෙ පෝත් එක නියනවද බලන්න. වෙලාවටම පෝත් එක නියල ගිහින්. අර තම්බර් එකට මැසේජ් එකක දුන්න හිතන්න හිතේ තිබ්බ බයත් එක්ක ඒ ආසාව මැඩගත්තෙ මහත් ආයාසයකින්.

පෝත් එක තිබ්බ තැනිතම තිබ්බ මං ආයෙන් කල්පතා කලේ මං මේ කරන දේ හරිද කියල. බැරි වෙලාවත් අම්මට අහු උනොත් මං වසල හමාරයි. ඊටත් වඩා එයා මේ බොරුවක් කරනවනම් මගේ ජීවිතේම විනාස වෙයි. එක එක ප්‍රශ්න හිතේ මතු වෙද්දි තැනි වෙද්දි එදා දවසත් ඒමම ගත වෙලා ගියා.

ඊට පහු වෙනිදත් හවස අම්මලා ආවිච් බලන්න ගිය නිසා මං පෝත් එක අරත් අර තම්බර් එකට මැසේජ් එකක් දෑවෙ වෙත දෙයක් වෙද්දෙන් කියල හිතාගෙන.

👤 Hi

👤 Hi,kauda me.

👤 oya sahas neda?

👤 ou.oya kauda?

👤 eda paredi oya
number eka dunne.

👤 aah.ara giya sathiye
mawa knna wage
blan hitiya kellada
me....?

👤 ane eema nha.

👤 hari ithin.wihiluwak
kale.monada karanne ithin.

👤 mokuth na innwa ithin.

👤 eemada.ko ammla eema nadda?

👤 na eyala gamank gihin.

👤 aah eenm api call ekak aran katha karamuko.

හිතේ බයක් තිබුනත් ඒක කියාගන්න වෙලාවක් ලැබුනේ නෑ. මට
උත්තරයක් දෙන්න කාලයක් නොදීම එයා කෝල් එකක් ගත්තා.

හෙලෝ...

හෙලෝ..ඇයි ඔයා බය වෙලා වගේ....

තැහැ. ඒම තැහැ.

තැත්තෙ මොකද..බයයිද මාත් එක්ක කතා කරන්න..

නෑ...

හිමිමිමි...ඒනම් කමක් නෑ.ඒක තෙවෙයි මොකද්ද ඔයාගෙ නම..?

පාරමි..

පාරමි..ලස්සන නමක්නෙ..

හිමිමි...

එහෙම එද අපේ පලවෙනි කෝල් එක ගලාගෙන ගියා.දවසින් දවස එයා මට ගොඩක් ලං වෙද්දී, ඊට නොදෙනිව විභාගෙන් ලග ලගම ලං වුනා. ගොඩක් දවස් වලට සහස් අයියා මාව බලන්න පන්නිය ලගට ආවා. ඒ අස්සෙ අම්මලට අහුවෙයි කියල බයක් මගේ හිතේ තිබුනා.

පස්වන කොටස

කෝම හරි මහත්සි වෙලා පාඩම් කරල විභාගෙන් ලියන්න පුළුවන් උනා. ඒ හැමවෙලාවෙම සහස් අයියා මං ලගින්ම හිටියා. මට වැටෙන්න නොදී මාව තැගිටිටුවෙ එයා. පුළුවන් හැමවෙලාවෙම මං ගැන හොයල බැලුවා. වෙනද වගේම අම්මාගෙන් බැනුම් අහන්න ගුටි කන්න උනත් සහස් අයියා නිසා මං ඒ හැමදේම ඉවස ගෙන හිටියා. මටත් නොදැනීම එයා මගේ ජීවිතේම වෙලා.

කෝමහරි සාමාන්‍ය පෙල විභාගයට A සාමාර්ත 5ක් සහ B සාමාර්ත 4ක් ලබා ගැනීමට මට හැකි උනා. ගොඩක් අය ඒ ප්‍රතිපලයට සතුටු උනා. කලා විශය ධාරාව ඔස්සේ උසස් පෙල හැදෑරීමට ම. තීරනය කලා.

සහස් අයියන් වැඩ කලේ ඒ ආසන්නයේ නිසා එයන් ඒකට කැමති උනා.

ඉතින් පලවෙනි දවසෙ තුශ්මයි, මායි පත්තියට ගියේ බයෙන් වගේ. ලමයි ගොඩක් මැද්දේ ගිහිත් වාඩි වෙන එක අපි දෙන්නට අමාරු වැඩක් උනා. ඒ උනාට හිත හයිය කරන් අපි දෙන්නා කෝමහරි ඒ දේත් කලා. දැන් සහස් අයියා නිතරම වගේ හම්බ වෙන නිසා වෙනදා වගේ පෝන් එකෙන් කතා කරන්න උවමනාවක් අපිට තිබ්බේ නැහැ.

දවසක් පත්ති ඉවර වෙලා සහස් අයියයි, මමයි ගියේ ලග තිබ්බ කැලේ එකකට. කෝපි එකක බිලා පොඩ්ඩක් කතා කර කර ඉඳල එන්න හිතාගෙන.

එතන කොතක තිබ්බ ටේබල් එකක අපි දෙන්න වාඩි වෙලා හිටියේ ඕඩර් කරපු කෝපි කෝප්ප දෙක ගෙනත් දෙනකත්. එයා එක්ක කොච්චර කතා කලත් ඒ ඇස් දිහා කෙලින් බලන්න ම. බය උනා.

"පාරමි...."

"මිමිමි...."

"ඇයි සද්ද නැත්තෙ..?"

"නිකන් ඉතින්...."

"දැන් අපි දෙන්නා හම්බවෙලා අවුරුද්දකටත් වැඩියි නේද...?"

"හ්මිමි...ඔව්.."

"ඔව්..කියන්නෙ ඉතින් සතුටු තැද්ද...?"

"සතුටුයි ඉතින්.."

"හා..ඇත්තද...?"

"අයියෝ.."

"මිමිමි...ඇයි..?"

"ඇයි ඔයා මට කැමති උනේ..?"

"කැමති උනේද..කැමති උනේ ඔයා හොඳයි,මට ආදරෙයි.
අහිංසකයි. ටිකක් චිතර තපුරුයි,පොඩ්ඩක් ලස්සනයි"

එයා කියන්නෙ ඔලුවන් එහෙට මෙහෙට හරව හරව බබෙක් වගේ.

"මොනාද මගේ ලස්සනයි කියන්නෙ.."

"ඔයාගෙ ඇස් දෙක..මං කැමතියි ඒකට..."

"ආහ්...හා..හා..."

මං හිතාවෙවීම කියද්දි. එයා මගේ අතින් අල්ල ගන්නෙ ගෙදර
එන්න ඕන නිසා.

එවෙලෙම වගේ ආපු බස් එකට අපි දෙන්නම තැග්ගෙ රැ වෙන්න
කලින් ගෙදර යන්න හිතාගෙන. බස් එකට දෙන්නත් එක්ක එකට
තැග්ගට බස් එකේදී වෙත් වෙලා ඉන්න අපි පුරුදු වෙලා හිටියා
මොකද අපි එකට ඉන්නවා කවුරුහරි දැකල අපේ ගෙදරට
කීවොත් තැනි ප්‍රශ්න ඇති වෙන නිසා.

එදත් අම්මලා දුනෙ ගෙදරක ගිය නිසා මං සහස් අයියට කෝල්
එකක් ගන්නෙ කරන්න කියල වැඩක් තිබ්බෙන් තැනි නිසා.

"හෙලෝ මැනික..."

"හෙලෝ අයියේ...ඔයා වැඩක් ද...?"

"නෑ...කියන්න.."

"මොකුත් නෑ ඉතින් නිකන් ගන්නෙ..."

"හ්ම්ම්ම්...කෝ අම්මලා..."

"දුනෙ ගෙදරක ගිහිත්..."

"හ්ම්ම්...ඒක තෙවෙයි පාරමි..."

"ම්ම්ම්..."

"අපි හෙට පාක් එකට යමුද...?"

"ඇයි ඒ එකපාරටම.."

"අනේ ඉතින් ඔයා මාත් එක්ක පාක් ගිහිල්ලම නෑනෙ..."

"හ්ම්ම්ම්...හැබැයි ගොඩක් වෙලා ඉන්න බෑ. හරිද...?"

"හා .හරි හරි. ඔයා ඒනම් හෙට පත්ති එන්න හොඳේ..මං නියන්නම්. බුදුසරනයි."

"බුදුසරනයි අයියේ"

හය වන කොටස

කෝල් එකත් ඉවර වෙලා පෝත් එකත් නිබ්බ තැනින් නිව්වෙ.
අම්මට සැකයක් නොහිතෙන්න.

ඉතින් එදා උදේම පත්ති යන්න ලැහැස්ති උනා. එයා ආසම කළයි
සුදුසි කොටු නියත ගව්මක් ඇදලා, ඉත ගාවට නිබ්බ කොත්ඬෙ ට
බුල් බැන්ඩ් එකක් දෑවෙ වැඩි මෝස්තර වලට මගේ හිතේ ඉඩක්

තොතිවූ නිසා. වෙනදා තොගාන පව්වර් බෝතලේ අරන් අතට හලාගත්තේ සුවද වෙන්නවත් මොකුත් ගේ හරියේ තිබ්බේ නැති නිසා.

උදේ පත්තියේ ඉඳලා.පත්ති ඉවර වෙලා එළියට බහිද්දිම සහස් අසියා ඉන්නව ගේට් එක ලගට වෙලා. එයා දැක්ක මගේ මුත සතුවත් පිරිලා ගියා. තුශ්මින් ගමනක් ගිහින් පත්ති ආවේ නැති නිසා අපි දෙන්නා හෙමින් හෙමින් පාක් එක පැත්තට ගියා. පාක් එකේ ලොකු ගහක් යට තිබ්බ බංකුවක අපි දෙන්නා වාඩි උනේ ටිකක් වෙලා නිදහසේ ඉන්න ඕනෙ කියලා හිතූන නිසා.

මගේ ලගින් වාඩි උන සහස් අසියා එයාගෙ අත් වලට මගේ අත් තද කරගත්තේ මගේ මුතට එබෙන ගමන්.

"පාරමි..."

"මිමිමි..."

"අපි දෙන්න ඉක්මනටම මැරී කරමු. ඊට කලින් ඔයා හොඳට ඉගෙන ගෙන හොඳ තැනකට යන්න ඕනෙ හරිද..."

"මිමි..හරි අසියේ..."

"මං ඔයාව හැමදුම පරිස්සමෙන් බලාගන්නවා පාරමි. මං පොරොන්දු වෙනවා..."

"මාත් මගෙ අසියව හැමදුම ආදරෙන් බලා ගන්නවා..."

මොහොතකින් මං ඔහුගේ උරහිසට වාරු උනේ. හිතේ ඇති වූ අසීමිත ආදරය නිසාවෙනි.

"අසියේ..."

"ඇයි..මැනික..."

"මාව දලා යන්නෙපා හොඳද.."

"කවදවත් නෑ මැතික.. ඔයාත් මාව දල යන්න භිතත්තවත් එපා.."

"නෑ. මං පොරොන්දු වෙනවා.."

පැයක් දෙකක් නෑ තුනක් මතක නෑ කොච්චර වෙලාවක් මෙනත එයා එක්ක භිටියද කියලා. කාලෙ යනවා දැනුනෙම නෑ. ඇත්ත ආදරේ කරද්දි අපිට මදි වෙන්නෙ කාලය තමයි. එයා තැනුව එක හුස්මක් ගන්න බැරි තරමටම මං දැන් හුරුවෙලා. සමහරු කියනවා ආදරේ අත්ධයිලු. ඔව් ආදරේ කරද්දි වටපිට වෙත දේවල් පවා මිනිස්සුන්ට පෙන්නෙ නෑ තමයි.

දුකින් උනත් අවසානෙදි අපි බංකුවෙන් තැගිටිටෙ ගෙදර යන්න ඕනෙ නිසා. ඒ ඇස් මාව දල යන්න බෑ කියනවා වගෙයි මට තේරුනේ. මටත් ඒම තමයි. මොනා කරන්නද ඉතින් භිත හදුගෙන එනතින් ගෙදර ආවත් මගේ භිත එයා එක්කම ගිහින් තිබුනා.

"ඔහොම භිටපිය පර බැ#ලි. තෝ කොහෙද අද පන්නි යනවා කියලා ගියේ."

අම්ම ඉස්සරහට එන්නෙ ගිහි පෙනෙල්ලකුත් අතින් අරන්. අදනම් හරි වගේ කවුරුහරි අපි ගැන ගෙදරට කියල වගේ. දැන් ඉතින් මගේ පිහිටට ඉන්නෙ දෙයියෝ තමයි.

"නොට එක එක එක්ක වල්කමේ යන්නද බැ#ලියේ අපි මෙච්චර තැහෙන්නෙ."

මට කියන්න දෙයක් නැහැ. වැරැද්ද මගේ කියල මං දන්නවා. ඒත් කරන්න දෙයක් නැති නිසාම මං කටවහගෙන භිටියා.

"එක අඩියක් නියන්නෙපා මේ වන්නට පලයන් යන්න ඕන එකෙක් එක්ක."

"වේ# කමේ ගිහින් ආවත් ඒවත් කරගන්න වෙන්නෙ අපිට. පලයන් යන්න මගෙ දෑහැට නොපෙනී අපි කන්නම කරුමෙට ඉපදුන හැනිඊ."

බනිත ගමන්ම ගිනි පෙනෙල්ලෙන් අම්මා මගේ කකුල් දෙකටම ගැහුවේ කකුල් දෙක ගිනි දන්න ගද්දී.

ඒත් එක්කම ගෙදර වැට ලගින් තවත්තපු වාහනයක සද්දය නිසා අම්මගෙ ගැහීම තතර උනේ ඉබේටම වගේ.

"මොකද්ද බැ#ලී උබ මේ කරන්නෙ. ඔය පුංචි එකා කන්න හදන්නෙ. නොට මොලේ අමාරුවද.."

"පුංචි එකී තෙවෙයි ලොකු අයිසේ මේකි මහ වේ#වියක්. පන්නි යනවා කියල එක එකා එක්ක රෝන්දෙ ගහල එන්නෙ. මුත්ට අපි කොච්චර උගත්තන්න තැහෙනවද..ගානක්වත් නියනවද. කොහෙවත් ඉන්න උන් ලොකු කරගෙන. මදන වියේ මුත්ට. මරල දන්න ඕනෙ."

"අනේ තංගි අතැරපත් ඔය ලමයා. උන්ට ඉගැන්නුවට, කන්න බොන්න දුන්නට වැඩක් නියනවද. උන්ට ඕනෙ ආදරේ උබ දෙනවද. හැමවෙල්ලේම උන්ට බැන ගත්තු ගමන්මයි. ඉතින් කෝමද ලමයි හද ගන්නෙ. පුනේ උබ ගිහින් උබේ රෙදි ටිකයි පොත් ටිකයි අරන් වරෙන්"

"කොහේ ගියත් ඕකි හැදෙන් තැ. ඔක්කොටම වැඩිය වල්කම ඕකුත්ගෙ."

"උබ කටවහන් ඉදපත්. මං ලමයව බලාගන්නමි."

අතට අහුවෙව්ව රෙදි කැලි ටිකකුයි, පොත් ටිකකුයි ලොකු බැග් එකට දගත්තු මං අඩ අඩම අම්ම ලගට ආවෙ යන්න කලින් වැදල යන්න.

ඒත් හිතුවෙවත් තැනි විදියට මං ඇතට විසි වෙලා ගියේ අම්මා පයින් මට ගහපු පාරක් නිසා. ඉකමතට මං ලගට දුවත් ආව ලොකු තැන්ද මාව තැගිටිටවලා වාහනය තග්ග ගත්තෙ. අම්මගෙ හැටි එයාලා හොඳින්ම දන්න හිත්ද.

හත් වන කොටස

දිග ගමනකින් පස්සෙ මං මගේ ගම, යාලුවෝ, මගේ අයියව දල ගොඩක් දුරකට ඇවිත්. මොනා කරන්නද මගේ කරුමෙ වෙත් තැනි.

ලොකු මාමටයි, තැන්දටයි ලමයි හිටියෙ තැනි නිසා අවුරුදු 18 ක් වුන මාව එයාලා බාර ගන්නා. ගියපු ගමන් මට ඇග සෝදන්න කීව තැන්ද බේත් කොට වගයක් කෙටුවෙ මගේ කකුල් වල පිලිස්සුම් තුවාල වල ගාන්න කියල. ඇග සෝදගන්නට පස්සෙ තැන්දයි, මාමයි එකතු වෙලා මගේ තුවාල වල බේත් ගෑවෙ ඇස් වලත් කදුලු පුරව ගෙන.

මට කන්නත් බත් බෙදල දුන්න එයාලා. මට නිදගන්න වෙනම කාමරයකුත් ලැස්ති කරලා දුන්නා.

"දුව දැන් ඔයා මෙහේ දිගටම ඉන්න. ඔයා හොඳට ඉගෙන ගන්න. අපිට පුළුවන් ඔයාට කන්න අදින්න දෙන්න. ඔයා දැන් ඒ පිරිමි ලමයව අමතක කරලා අලුතින් ජීවිතේ පටන් ගන්න ඕනෙ."

ලොකු මාමා කීව දේට මං ඔලුව වැනුවෙ මට වෙන කියන්න දෙයක් තැනි නිසා.

ඒ අස්සෙ මට ඇහුනා මාමා හයිසෙත්ම කාටද බසිනවා. ඒ අපේ අම්මට කියල තේරුම්ගන්න මට වැඩි වෙලා ගියේ නෑ. මාමලන් අම්මත් එක්ක නියත සම්බන්ධකම් අතාරිනවා කියල විතරක් කියනවා මට ඇහුනා. මං නිසා ඒ සහෝදරකමත් නැති උනා කියල මට දුකක් දැනුනා. ඒත් මගේ හෙවතැල්ල වගේ හිටපු මගේ අසියව තැනුව ඉන්න හිත හදගන්න මට ටික දවසක් වැය කරන්න උනා.

ලොකු තැන්දලයි ගෙදර ඉදන් මං ආයෙත් පත්ති යන්න පටන් ගන්නා. ඒ අතරෙදි අලුත් යාලුවෝ මුත ගැහුනා. මොනදේ උතත් හැමෝම එක්ක ගාතකට ඉන්න මං මටම තීති දගන්නා. ඒම කල් හැම කෙනාවම විශ්වාස කරන්න තරම් මං කැමති උනේ නැති නිසා. උදේට පත්තියට ගිහින් හවස බස් එකේ ගෙදර එනවා. ඒ අතරෙ අම්මා තාත්ත වගේම සහස් අසියවත් ගොඩක් මතක් වෙනව. මොනා කරන්නද ඉතින් අම්මවත් මං ඉන්නවද තැද්ද කියල බලන්නවත් කැමති නෑ කියල මට තේරුනා.

ඉතින් මගේ ජීවිතේ හද ගන්න ඕනෙ මමමයි කියල හිතුන නිසා මහත්සි වෙලා පාඩම් වැඩ කලා. පුළුවන් විදියට ලොකු තැන්දට ගෙදර වැඩ වලට උදව් කලා. එයාලත් මාව ආදරෙන් බලාගන්නා. එයාලගෙම ලමයෙක් වගේ.

දවසක් හවස මං පත්ති ඉවර වෙලා දුවගෙන ආවෙ ගෙදර යන බස් එක අල්ල ගන්න පරක්කු වෙයි කියල හිතුන නිසා. පාර අසිනෙන් වේගෙන්ම දුවන් ගිය මම ආපස්සට විසික් උනේ කාගෙහරි ඇගක වැදුන හින්දා. විසි වෙලා ගිහින් බිම වැටුන මම යන්නම් ඔලුව උස්සලා බැලුවෙ කවුද ඒ මගේ ඇගේ වැදුනෙ කියල.

ඒත් එක්කම මං දැක්කෙ මහත ගැනු කෙනෙක් ඉතටත් අත් දෙක නියන් මගේ දිහා තරහින් බලාගෙන ඉන්නවා.

"දැන් ඉතින් ඉවරයි".

මං මටම කියාගත්තෙ ඉස්සරහ වෙන්නෙ මොකද්ද කියල
හිතාගත්ත බැරි නිසා.

"මේ ලමයෝ කොහෙද දුවන්නෙ. ඇස් පේන්නෙ තැද්ද පාරෙ තවත්
මනුස්සයෝ යනව කියල."

එයා බයින්ග ගත්තෙ සම්පූර්ණම වැරැද්ද මගේ අතේ වගේ. ඇයි
යකෝ පාර බලන් යන්නෙපැයි ඇගේ වැදෙනකන්ම හිටියෙ. වැටුනෙ
මම බැනුම් අහන්නෙන් මම. හුම්මිම්... තෑ තෑ කියන්න ගියේ තෑ
ඒම හිතුව විතරයි. නිකන් මොකටද තැනි ප්‍රශ්න දගන්න

"අතේ සොරි ඇත්ටි මං දැක්කෙ තෑ"

කියල මං එතනින් ශේප් උතේ තවත් මෙනෙ ඉන්න එක ඇගට
ගුන තැනි නිසා.

"පාර බලාගෙන යනෝ ලමයෝ ආයෙ කොහේ හරි හැප්පෙන්
තැනුව"

ඇත්ටි එහෙම කියනව මට ලාවට වගේ ඇහුනා.

"ස්...ස්..ස්.."

මොකාද ඒ පාර තයි තටවන්නෙ කියල මං ආයෙන් වට පිට
බැලුවා. දැක්ක දෙයින් මගේ මුලු ඇගම සීතල වෙලා ගියා.

"ඒයි මෝඩි, කොහෙද වැටි වැටි දුවන්නෙ"

හිතා වෙව් එයා අහනවා.

වෙන කවුරුත් නෙවෙයි සහස් අසියා අද මගේ ඇස් ඉස්සරහා හිටත් ඉන්නවා.

"අසියේ..."

මං එයා ලගට දුවන් ගියේ භීතෙන් වගේ. මට ඒ වෙලාවේ පුදුම සතුටක් දැනුණේ. මෙව්වර දවසක් හෙව්ව ඒ ඇස් අද මාවම හොයාගෙන ඇවිත්. සතුට වැඩි කමටම මං දුවල ගිහිත් එයාව බදුගන්නෙ ඉන්නෙ පාරෙ කියලවත් සිහි කල්පනාවක් නැතුව.

"ඒ...පාරමී...අතාරින්න මේ පාරෙ ඉන්නෙ අපි..."

එයා කීව දේත් එක්ක මං හරි සිහියට ආවේ එයාගෙ ඉන වටා යවපු මගේ අත් දෙක ආයෙ අසින් කර ගන්න ගමන්.

"සොරි අසියේ අමතක උනානෙ ඉතින්.."

මං ලැජ්ජාවෙන් ඇඹරෙද්දී එයාගෙ මුනෙ අමුතු හිතාවක් ඇදිලා යනවා මං ලාවට වගේ දැක්කා.

අට වන කොටස

"හරි හරි දැන් යමුකො ඉතින් අපි මෙනහිත්"

"ඔයා කෝමද අසියේ දන්නෙ මං මෙහේ ඉන්නෙ කියලා. අනික..."

තවත් මං මොනාත් කියන්න කලින් එයා මගේ කට තද කලේ
කටින් පිටකරන්න හදපු වචන ටික ආයෙත් ගිලෙනවා වගේ කියල
දැනෙද්දී.

"ඇති ඇති පාරමි. තවත් ඔය ගැන අහන්නෙපා. මං ඔයාව කොහේ
හිටියත් හොයත් එතව. ඒම නොයෙයි කියල හිතෙන තරමටම
උබට මාව අවිශ්වාසද මැනික..."

"අනේ අයිසේ මොනාද ඔයා මේ කියවන්නෙ. මටත් වඩා මං ඔයාව
විශ්වාසයි. දැන් යමුකො ඉතින්. මාව අඩවන්නැතුව මෙනත."

"කටනම් අඩු වෙලා නෑනෙ. මෙව්වර වෙලත් මේකිගෙ."

"යැයි යැයි තමයි".

මං ඇද කර කර කියද්දී මගේ අතින් අල්ල ගන්න එයා කෙලින්ම
ආවෙ බස් හෝල්ට් එකට.

"මැනික, මං ආයෙත් දවසක එන්නම් ඔයා බලලා යන්න. මං
එතකත් පරිස්සමෙන් ඉන්න ඕන හරිද. මං එහෙනම් යනවා
පාරමි."

"හරි අයිසේ, ඔයත් පරිස්සමෙන් ගිහින් එන්න. බුදුසරණයි."

"බුදුසරණයි මැනික"

එහෙම කීව එයා එතනින් ගිය බස් එකකට නැග ගන්නෙ ආයෙත්
පාරක් මගේ දිහා බලන ගමන්. මාත් ඉතින් වෙනද තැනි
සතුවකින් බස් එකට නැග ගන්නෙ ඉක්මනට ගෙදර යන්න ඕන
නිසා.

මං ගෙදර එද්දී තැන්ද මගට වෙලා බලන් ඉන්නවා.

"මොකෝ කෙල්ල වෙනදට තැනි ජොලියකින් අද.."

තැන්දූ අහන්නෙ අමුතු භිතාවක් එක්ක.

"තෑ අතේ. ඔයා ඕම ඉන්නවනම් කොච්චර දෙයක්ද."

"ඒකනේ සුදු තැන්දේ"

කීව මම එයාගෙ අත මිරිකලා දිව්වෙ තැන්දූ මගේ පස්සෙන් දුවන් එද්දිමයි.

ඉක්මනට බෑග් එක ඇද උඩට විසි කල මම බාත් රූමි එකට රිංගන් දොර වහගන්නෙ. අද අයියව හම්බුන එකේ සතුව සමරන්න පුළුවන් හොඳම තැන මෙතන නිසා. මං පුළුවන් තරම් හයියෙන් සින්දු කිය කිය තටන්න ගත්තේ පිස්සුවෙන් වගේ. ඒක වෙනමම හැගීමක්. ඇරලා දුපු ශවර් එක යටට රිංග ගන්න මං කලේ මං සහස් අයියන් එක්ක ගත කරපු කාලේ මුල ඉදන් අගට ආයෙන් මතක් කරපු එක. ඒ හැම දවසකටම වඩා අද දැනෙන සතුව වැඩියි. එයා මගේ ලග ඉන්නවා කියන්නෙ මට මුලු ලෝකෙම ලැබුනා වගේ. සමහරු කියයි ඒක ඒම තෑ කියල. මං දන්නෑ ඒම භිතන අය ඉදියි කියලයි මං ඒම කියන්නෙ

ඉතින් හොඳ හැටි නා ගනිපු මං එලියට ඇවිත් රැටන් කාල කාමරේට ආවෙ නිදගන්න භිතාගෙන. නිදගන්න හැදුවත් තින්ද අහලකවත් තැහැ. ඒ ඇස් දෙක, ඒ භිතාව මට ආයෙන් මැව් මැව් පේනවා. බැරීම තැන කාමරේ ජනේලෙ ඇරන් එතනට ගියේ අහසෙ ලස්සනට පායලා තියන හද දිහා බලන් ඉන්න කියල භිතාගෙන.

හද දිහා බලන් ඉද්දිම මගේ තොල් සින්දුවක් මුමුනන්න ගත්තෙ පරිසරයේ තිබුන තිහඩ බව බිදිමින්.

"ආත්මිය වු සිහිනේ"

රන් හුයකින් එක් වෙනකන්
 ආත්ම ගාතක දී හෝ
 ඔබ වෙනුවෙන් ඉපදෙන්නම්
 ඔබේ ඔය තෙත සෙවනේ
 මේ හිත නවතිනකන්
 ඉන්නට මට අවසරනම්
 සදට දිවුරා කියන්නම්...."

අහස දිහා ගොඩක් වෙලා බලන් හිටිය මම ආයෙන් ඇදට ගොඩ
 උනේ ටිකක් නිදගන්න ඕනෙ නිසා. තැන්නම් හෙට පත්ති ගියාම
 දවසම ඉන්න හරි අමාරුයි. ඉතින් එදා හොඳ ට නිදා ගන්නට ඊට
 පස්සෙ දවසෙ තැගිටින කොට ටිකක් පරක්කු වෙලා. පත්තියට
 යන්න පරක්කු වෙන නිසා කඩා ගෙන බිදගෙන දිව්වට ම.
 පත්තියට ගියාම තමයි දන්නෙ අද කෑම එක ගෙනලේලා තෑ කියල.
 බඩගින්නෙ ඉන්න බැරි නිසාම ලග තිබ්බ පොඩි බන් කඩේට කියේ
 රයිස් එකක්වත් කන්න කියලා හිතාගෙන.

බිත්තිය අසිනෙ තිබ්බ ටේබල් එකක වාඩි උන ම. ගෙනත් දුන්න
 රයිස් එක කාගෙන කාගෙන ගියේ ඉක්මනට පත්තියට යන්න ඕන
 නිසා.

"ආ...මැඩම් හිමින් කන්න හිර වෙයි."

දෙයියනේ සහස් අයියා. ඒ පාර මෙනත.ඔක්කොමටම වැඩිය මට
 ලැප්පයි ම. රයිස් එක කාපු විදියට. දැන් ඉතින් මොනාකරන්න ද.
 උන දේ වෙලා ඉවරයිනෙ.

"අයිසේ ඔයා මොකද්ද කරන්නෙ මෙනත."

"ඇයි මට එන්න හොඳ නැද්ද. ඇයි උබ ගැන හොයන්න වෙන කවුරුහරි ඉන්නවද මත් තැනුව"

එයා කියන්නෙ තරහෙන් වගේ. තරහා ගියාමනම් මුත හරි ලස්සනයි. ටකරම වගේ බසින එක තමයි අහන් ඉන්න බැරි. දුශ්ටයා හොයාගෙනම ඇවිත් බසිනවනෙ.

"ඕ.ඉන්නො ඉන්නො."

මං කියද්දී මෙන්න මට ඔරවලා අහක බලාගන්නා.

"අනේ නෑ මගේ අයිසේ. ඔයානෙ ඉතින් මට ඉන්නෙ. හා නැද්ද"

"මං දන්නෑ ඉතින්"

එයා තාම අවුලෙන්.

"සොරි ඉනිමි. රයිස් පොඩ්ඩක් කවන්නද."

"එපා එපා. ඔයා කන්න. ආ..මේක ඔයාට.."

"මොකද්ද මේ"

"බලන්නකො. මොකද්ද කියලා."

"පෝත් එකක්. අනේ මටනම් එපා. මට බෑ මේක ගන්න."

"හා හරි හරි. උබට ඕනෙ මාව තැනුව ඉන්න නේද. කමක් නෑ. මං යනෝ."

එයා යන්න තැගිටිද්දී මං ඒ අත හසියෙන්ම අල්ල ගන්නෙ තුන් හිතකවත් මගේ ඒම අදහසක් නොතිබිවිව තිසා.

"හරි කෝ දෙන්න"

මං ආයෙත් ඒක උදුර ගන්නෙ එයා මාත් එක්ක තරහා වෙයි කියල හිතල.

"මං යනෝ පාරමි. රැට කෝල් එකක් ගන්නමි"

කියල එයා ගියේ මගේ හිතත් ටිකක් රිද්දලා වගේ.

තව වත කොටස

හවස පත්ති ඉවර වෙලා යන ගමනුත් මං කල්පනා කලේ මං දැන් පෝත් එක කොහෙද නියාගෙන ඉන්නෙ කියල. ලොකු මාමට අහු උනොත් ඔක්කොම ඉවරයි. මේ මගුල නොගන්නනමි සහස් අයිසා තරහා වෙනවා.

අල්මරියෙවත් හංගත් ඉන්නවා කියල හිතත් පෝත් එකත් අරත් මං ගෙදර ආවා. අදත් හද දිහා බලන් ඉද්දි අනේ නිබ්බ පෝත් එකට කෝල් එකක් ආව නිසා මං ඒක ආත්ස්වර් කලා.

"හෙලෝ..."

"හෙලෝ පාරමි..මොකද්ද කරන්නෙ."

"මං මේ හද දිහා බලන් ඉන්නවා අයිසේ."

"මාත් හද දිහා තමයි බලන් ඉන්නෙ පාරමි."

"අනේ. එකම හද දිහා බලන් තැන් දෙකකට වෙලා ඉන්නවනේ අපි."

"වැඩි කලක් මේම ඉන් තෑ පාරමී. ඉක්මනටම ඔයා මං ලගට ගන්නවා. මං ඔයාට ආදරෙයි පාරමී. ඔයා තමයි මගේ හැමදේම."

එයාට ඒවා වචන උතාට එයා දන්නෑ ඒවා මගේ ආත්මෙටම දැනෙනවා කියලා. ඇත්ටම ගැනු කියන්නෙ පිරිමින්ගෙ වචන වලට රැවටිලා ඒ වචන අස්සෙන් ආදරේ හොයන අය. මටත් ඒ වචන වල නිබ්බ ආදරේ මහ ගොඩක් දැනුනා.

"පාරමි, තනියම කියවනවද.."

ඒම අහන් තැන්ද මගේ කාමරේ පැත්තට එන සද්දේ ඇහුන නිසා මං ඇදට පැනල නිදි වගේ හිටියෙ කරන්න දෙයක් එකපාරටම හිතුවෙ තැනි නිසා.

කාමරේට ආව තැන්ද ටිකක් වට පිට බලල ආයෙත් මගේ කාමරෙන් එලියට ගියා.

"ඒයි, කෙල්ල තිත්දෙන් කිටවනවද කොහෙද."

තැන්ද මාමට කියනවා මට ඇහුනා. වෙලාවට ජනෙල් රෙද්ද නිබ්බ නිසා ජනේලෙ ඇරල කියලා පේන්නෙ තෑ. ඒ වෙලේ හුලගක් ඒම ආවනම් එතනම කපෝනි. වෙලාව තමයි ඉනිත්. සිං ගාල බිමට පැනලා පෝත් එක අල්මරියෙ හංගලා ආයෙත් ඇදට ආවෙ.අවදුනමක් ගන්න ඕනෙ තැනි නිසා.

ඊට පහු වෙනිදු නිවාඩු දවසක් නිසා පත්ති නිබ්බෙ තෑ. උදේම තැන්ද එහෙට මෙහෙට වෙනකත් ඉදලා පෝත් එක ගතනමයි දැක්කෙ සහස් අයියා මැසේජ් එකක් දලා නියනවා අද එයා හම්බ වෙන්න එන්න කියල.

"මොකද මෝඩි පරක්කු"

එයා අහන්නෙ මගෙ කොන්ඩෙන් අදින ගමන්. එයා මට වඩා මගේ කොන්ඩෙට ආදරෙයි.

"මං ගොඩක් පරක්කුද?"

"ටිකක් පරක්කුයි ඉතින්"

"හ්මිම්..ඇයි මට එන්න කීවෙ දැන්"

"එන්න කීවෙ පොඩ්ඩක් බලන්න ඉතින්."

"අනේ මෝඩයා."

"මොකෝ. ඇයි මං බලන්නැතුව වෙන කවුරු බලන්නද."

මං මොකුත් නොකියා හිතා උතා විතරයි ඒකට.

"යමුකො පාරමී අර පැත්තට"

එයා මගේ අතින් අල්ලන් ගියේ ඇල පැත්තට.

යන ගමන් ඉද්දි මට දැනුනේ සහස් අයියා නිකන් වැටෙන්න යනවා වගේ. ඒ ගමන් එයා කරකැවිල්ලයි කියලා වැටුනෙ ඒ ලගම තිබ්බ බංකුවකට. මට කරන්න දෙයක් හිතාගන්න බැරුව මං එයාගෙ ඇගෙන් අල්ලන් හෙලෙව්වෙ ඇස් වලින් කදුලු ඔහේ ගලන් යද්දී. වෙලාවෙ හැටියට ඒ වෙලාවෙ ලග වතුර බෝතලයක්වත් තිබ්බෙ තැහැ. ලග හිටි අයගෙන් උදව් ඉල්ලුවත් කවුරුවත් අපිට උදව් කරන්න ආවෙවත් නෑ.

"ගෙවල් වලට හොරෙන් පාක් ගානෙ ඇවිත් දැන් මෙනත වැලලෙන්න හදනවා. කාලකන්නි"

සමහර ගැනු අපි දිනා බලන් කීවෙ කිසිම හිතක් පසුවක් නැති විදියට.

අයියගෙන් කිසිම ප්‍රතිචාරයක් නැති තැන මං ලග තිබ්බ කඩේකට දිව්වෙ චතුර බෝතලයක් අරන් එන්න. මෙලෝ සිහියක් නැතුව පාරෙ පැනපු මම තව පොඩ්ඩෙන් වාහනයකත් හැප්පෙනවා. ඒකෙ හිටපු මනුස්සයගෙනුත් බැනුම් අහන් චතුර බෝතලෙන් අරන් දිව්වෙ සහස් අයියා හිටිය බංකුව ගාවට.

ඒත් එතන සහස් අයියා හිටියෙ නෑ. මට බයක් එක්කම කියාගන්න බැරි දුකක් දැනුනේ. එයාට වෙච්ච දෙයක් දන්නෙ නැති නිසා. කරන්න දෙයක් නැති තැන මං අඩන්න ගත්තෙ ඉකියක් කටින් පිටවෙද්දිමයි. ඒත් එක්කම මං ගැස්සිලා ගියේ පිටිපස්සෙන් ආව කෙනෙක් මගේ ඇස් තද කරලා වැහුව නිසා. බය උන පාර මං ඒ අත් ගසලා දන්න හැදුවත් මට ඒ අත් හොල්ලන්නවත් බැරි උනා.

"අයියෝ. මෙන්න චන්ඩි කෙල්ල අඩනවා."

මගේ ඇස් අතැරල ඉස්සරහට ආවෙ සහස් අයියා. මට දුකත් එක්ක පුදුම කේන්තියක් ආවෙ. කේන්තිය වැඩිකමටම මං මොකුත් නොකියා හිටියත් මගෙ ඇඬිල්ලනම් මට පාලනය කරගන්න බැරි උනා.

"අපෝ. මේ හොටු පිහිද ගන්නො. කැනේ බෑ. අඩන්නෙ ඉදන්"

"ඇයි ඔයා ඒ වගේ වැඩක් කලේ අයියේ දන්නවද මං කොච්චර බය උනාද කියල. මං කිදෙනෙක්ගෙන් බැනුම් ඇහුවද. තව පොඩ්ඩෙන් මං හැප්පිලා මැරෙනවා පාර පයින් ගිහිත්. ඒ මදිවට වාහනයේ හිටිය එකාගෙනුත් බැනුම් අහන්න උනා."

මං අඩ අඩ කීවේ එයා දිනාවත් නොබලා.

"ඔව්. ඔයාට හැමදේම විහිදූ තමයි.මට මොනා උනත් ඔයාට කමක් නෑ. මං ඔයා වෙනුවෙන් මේවිවර දේවල් ඉවසන් ඉන්නවටද මට මේම කරන්නේ. මං යනවා කතා කරන්නෙපා මට. "

මං ඒම කීවෙ හිතකින් තෙවෙයි කියල මං දන්නවා. ඔයා දන්නවනම් මං ඔයාට කොච්චර ආදරේද කියලා ඔයා ඔම විහිදූ නියා වචනෙකින්වත් මාව ඊද්දන්න හිතන එකක්වත් නෑ මැනික. ඇහෙත් වැටුන ඇහි පිල්ලමටත් පිබලා ඉල්ලුවේ ඔයා කියල ඔයා දන්නවනම්....

දහ වන කොටස

තවත් එතන ඉදල වැඩක් නැති නිසා එයා කතා කරද්දිම මං ගෙදර ආවා. මං දැනත් හිටියා එයා ආයෙ මට කතා කරයි කියල. එද රෑ එයා කොච්චර කෝල් ගන්නත් මං ඒ එකක්වත් ආත්ස්වර් කලේ නැහැ. පස්සෙ බැරීම තැන මං එයාට මැසේප් එකක් දෑවා ඇයි කියලා.

"හෙලෝ මැනික"

"අනේ ඉතින් මං සොරි කිවනෙ. දැන් හොඳින් කතා කරන්නකො ඉතින්"

"හ්මම්.."

"ඔය ඉතින් අනේ. මං මගේ මැනිකට ගොඩක් ආදරෙයිනේ ඉතින්. ඔයා කැමති තැද්ද පාරමි මගේම වෙන්න."

"ඉතින් මං කෝමත් ඔයාගෙන අයියේ"

"ඒ හිතන්නෙ පාරමි ගනිත් අපි අපේ වෙලා තැනෙ තාම"

"අයියේ මොනාද මේ කියන්නෙ දෙවියනේ. පිස්සුද ඔයාට."

"අනේ ඉතින් පාරමි. ඔයා මගේනේ ඉතින්. කවදහරි ඔයාව මැරී කරන්නෙ මමනෙ. බය වෙන්නෙපා ඉතින්."

එයා ඒම කියද්දි මං ගැහෙන්නෙ බයටමයි.

"අනේ අයියේ..ඉතින් තව.."

"තෑ..තෑ...ඕනෙ තෑ පාරමි. මං වෙත කෙනෙක් හොයාගන්නමි.ඔයා කැමති තැන්නමි. ආයෙ මට කතා කරන්නෙපා."

එයා ඒම කියද්දි මං මාර අසරන උනා. එයා තැනුව ඉන්න බෑ කියලා මං හොඳටම දන්නවා. ඉතින් මං මගේ අවසාන තීරණේ ගන්නේ ඕන දෙයක් වෙච්ච දෙත් කියලා.

"හරි අයියේ. මං කැමතියි."

"අන්න ඒම එන්නකො කෙල්ලේ...නිකත් මාව තරහ ගස්සන්නෙ තැනුව. මං පොරොන්දු උනානෙ ඔයාව දල යන්නෙ තෑ කියලා."

"හෙට ඒනමි පාක් එක ලගට එන්න. මං එතන ඉන්නවා. මං නියන්නමි."

"හා"

කෝල් එක ඉවර වෙලත් මං කල්පනා කලේ මං කරන දේ හරිද කියලා. මට වෙත කරන්න දෙයක් තැනි නිසා මං ඊට පහුවෙනිද පාක් එකට ගියා. යද්දි සහස් අයියා ඉන්නවා හිතාවෙවි.

ටික ටික එයා මාව එයාගෙ ග්‍රහනයට තනුවෙද්දී, මගේ ඇදුම් එකිනෙක ගැලවිලා යද්දී, එයාගෙ දෙනොල් මගේ ඇගට බර වෙද්දී මං කලේ ඒ නුපුරුදු හැගීමට වහල් වෙලා බලන් ඉන්න එක විතරයි. අනුරාගික හෝරා කිහිපයකට පස්සෙ මං එයාගෙම විතරක් උනේ මගේ ඇගේ වේදනාව තව තවත් වැඩි වෙද්දී. පස්සෙ මාව බස් එකට දුපු එයා වෙත බස් එකකට නැගල යන්න ගියා. මං ගෙදර ආවා. ඇවිත් මටම බසිත ගමන් ඇඩුවා. ඇයි ඒම තීරනයක් මං ගත්තෙ කියලා .

ඒත් දවස් දෙකකට පස්සෙ එයා මැසේප් එකක් දලා තිබුනා. හෙට එයා හම්බවෙන්න පාක් එකට එන්න. දෙයක් ගැන කතා කරන්න ඕනෙ කියලා. ඉතින් එදන් උදේම මං පාක් එකට ගියා. යද්දී සහස් අයියා බංකුවක වාඩි වෙලා උන්නා. මං එයා ලගට හෙමිත් හෙමිත් ගියා.

"ආහ්..ඔයා ආවද..."

කියලා මං අහද්දී එයා හිමිම් කියල අහක බලාගන්නා.

"මොකද්ද ප්‍රශ්නෙ"

කියල මං අහන ගමන් එයාගෙ අන අල්ල ගනිද්දී එයා කලේ මගේ අන ගසලා අහක බලාගන්න එක. වෙන්නෙ මොකද්ද කියලා හිතගන්න බැරිව හිටිය මම හරි සිතියට ආවෙ එතනට ආව කෙල්ලෙක් සහස් අයියගේ අනින් අල්ල ගන්නවා දැකල. මට ආව කේන්තියත් එක්ක මං ඒ කෙල්ලට බසිත ගමන් කනට පාරක් දෙන්න ගියන් උනේ මං හිතෙකින්වත් නොහිතපු දෙයක්. එකපාරටම අපි දෙන්නා මැද්දට පැනපු සහස් අයියා මගේ කනට ගැහුවෙ ඒ එක්කම මගේ නොල පැලිලා ලේ එන්න ගනිද්දී.

"අතේ තමුසෙගෙ මගුලෙ ආදරේ. තමුසෙට මොනාද නියෙන්නෙ. බලනවා තමුසෙගෙ හැටි. අනික තමුසෙ හිතුවද තමුසෙට සිරා ලව් කරන්න මට පිස්සු කියල. තමුසෙත් එක්ක මං හිටියෙ මගේ ටයිම් පාස් කරගන්න. තැනුව කෙහෙම්මල් ආදරේකට තෙවෙයි."

තැ ඒ වචන තෙවෙයි. පපුව හිල් කරත් යන පිහිපාරවල්. මට දැනෙන්නෙ මාව පන පිටින් ගිහිගන්නවා වගේ. මෙව්වර ලොකු රැවටීමක් මෙව්වර කැපකිරීම් කරපු මට මෙව්වර ලොකු බොරුවක්. කරන්නම් දෙයක් තැනුව එයාගෙ කකුල් දෙක ලග වැටිලා ඇඬුවෙ එයාගෙ හිත වෙනස් වෙයි කියල හිතා ගෙනා. තැ..මං වැරදියි. එයාට මාව දැන් නිකත් කුණු ගොඩක් වගේ.

ගෙදර එද්දි ලොකු මාමයි තැන්දයි දුනෙ ගෙදරක ගිහිත්. මං බාත් රූම් එකට ගිහිත් ගවර් එක ඇරගෙන හොඳටම ඇඬුවෙ හිතේ නියන වේදනාව පොඩ්ඩක් හරි අඩුවෙයි කියල. ඒත් ඒම තැ. මට කෝමවත් හිත හදගන්න බෑ. මගේ හිතට ආපු එකම එක සිතුවිල්ලක් එක්ක මං කලේ. කොලකැල්ලක් අරත් ඒකෙ ලියන්න ගනිපු එක.

ආදරනීය ලොකු තැන්ද සහ ලොකු මාමා වෙන,

ඔයාල මං වෙනුවෙන් මෙව්වර දවසක් කල හැමදේටම ඔයාලට ගොඩක් පින්. මට ඔයාලා දෙන්න ගොඩක් ආදරේ කලා කියලා මං දන්නවා. ඒත් මට මහ තනිකමක් දැනෙනවා. මට සමාවෙන්න මට දැන් යන්න ඕනෙ. ඔයාල මේක කියවද්දි මං මේ ලෝකෙ තැනිවෙයි. මගේ මරනෙට කවුරුවත් වග කියන්න ඕනෙ නැහැ. මට දරාගන්න අමාරුයි ඒකයි මං මේ තීරනය ගන්නෙ. මගේ අම්මට කියන්න මං එයාට ගොඩක් ආදරෙයි කියල.

මම,

අල්මරිය ඇදල ගනිපු සාරියක් වහලෙ බාල්කෙ දුපු මං පුටුවකට
තැගලා මගේ බෙල්ල ගැටගහගනිද්දී. ඒ අතරින් මට මගේ
අම්මගෙ වගේම ලොකු මාමාගේ තැන්දගේ මුත්ත මැවිලා පෙනුනා.
එයා මට ටයිම් පාස් කරන්න විතරක් බොරුවට ආදරේ කරද්දී,
මං එයා වගේ ජීවිතේම කරගෙන් ආදරේ කලේ ඒ ආදරේ
බොරුවක් තෙවෙයි කියලා හිතාගෙන. ඉතින් ටික ටික මගේ හුස්ම
හිරවෙද්දිවත් මගේ හිතේ කිසිම තරහක් දැනුනේ නෑ මගේ
මැතික. මං උබට මහ ගොඩක් ආදරෙයි. පරිස්සමෙන් ඉදපත්.
එකපාරම මගේ ආත්මය මගේ ඇගෙන් විසික් වෙල ගියේ. පාරමී
තමි වර්තය රග දැක්වූ සිරුර ප්‍රාණය නිරුද්ධ මල කදක්
විතරක් වෙද්දී.

දැනුනු තරමට ඊදෙනවා
ඊදුනු තරමට දැනෙනවා
ඒක තමයි,

"ආදරේ නීතිය"